

Teoria dels cabells inflamats

L'estètica «punk» ha significat un revulsiu, un gir en el món de la imatge. Mireu només com ixen els cabells de certs salons de moda. Una revolució. Un escàndol de foc i de colors.

Aquesta estètica *punk* ha estat un dels motors temàtics d'allò que ha estat anomenat «perruqueria d'avantguarda», la «nova perruqueria» o quan els perruquers exerceixen, a més de perruquers, d'estilistes, maquilladors, directors d'art, superstars del tint i el descolorant: *¡Enterreu els «rulos» i la laca!*, criden des de les seues «ga-

Carles GAMEZ

leries d'art i perruqueria».

Homes i dones compartint l'assecador i el raspall. Si la revolució *beat* i, més tard, les estrelles del *gay-power* havien iniciat la confusió dels sexes, aquesta continua «androginització» trobarà en les «noves perruqueries» la confirmació oficial.

Londres, una vegada més, ha estat el centre difusor-impulsor d'aquesta «perruqueria d'avantguarda».

Un model del sevillà Victòria

Rechaf's, de València, presenta aquesta idea

da». Sector que (en el concepte màxim) des dels temps quasi prehistòrics de la Mary Quant i els Beatles, Julie Christie i Carnaby Street, i el filòsof de la perruqueria post-Alexandre Vidal Sassoon, s'ha convertit en una font de divises per a la indústria britànica.

¿En què ha consistit aquesta «nova perruqueria»? ¿Quines diferències més notables la separen de «l'altra perruqueria», l'eterna dualitat classicisme/avantguarda? Primerament, cal dir que, de perruquers avantguardistes, sempre n'hi ha hagut entre nosaltres: el nom de Llongueras constitueix una referència inevitable. Tampoc no podríem parlar de «nova perruqueria», si no s'hagués produït, prèviament, el *boom* de les «perruqueries com a salons de bellesa» dels anys setanta.

Potser la diferència més visible, d'entrada, és el públic, un públic en gran part jove o molt jove, gens estrany, d'altra banda, ja que l'oferta d'aquests nous perruquers ha anat destinada, principalment, al sector que no passa l'equador dels trenta anys.

Si en el passat els salons de perruqueria eren «perruqueries de senyores», alineades en els assecadors com les vitrines dels armadillos del Paleontològic, els anys vuitanta marquen l'inici d'una obertura d'edat. L'adolescent comença a ser un client normal d'aquests salons. En una època de crisi, on el sector juvenívol s'endua la pitjor part, amb un baix poder adquisitiu, «seguir la moda» resulta cada volta més difícil: els preus d'una camisa o d'un vestit comencen a ser prohibitius. Tanmateix, «canviar de cabells» encara pot resultar moderadament econòmic: resulta més fàcil canviar d'estil capil·lar que canviar de *look* integral. Però el públic juvenil no pot servir d'únic suport per al perruquer-estilista: aquest continuarà «vivint» gràcies a una clientela heterogènia, on es barregen les Pameles de Dallas/Example i les Nina Hagen de la Gran Via.

En la «Nova perruqueria» hi ha una obsessió per la imatge i per la *mise en scène*. Si en un passat la perruqueria representava la germana petita de la moda —n'era un comple-

El perruquer esdevé una espècie d'arquitecte-urbanista de la cabellera.

ment—, ara ella sola pot constituir moda, un *hit* social. Mirem, si no, la quantitat de desfilades, festivals, demostracions, estrictament de perruqueria, que se celebren; mostres amb tot el caire d'un *show* televisiu, que tracten de trencar la imatge de *guetto*, de saló tancat, en què es trobava la perruqueria en el passat: la figura del perruquer-botiguer.

Un aspecte que crida força l'atenció en fullejar algunes de les revistes del sector és el llenguatge o «discurs» tècnic de la «nova perruqueria». De vegades, tens la sensació de llegir un llibre de teoria de l'escultura o de la pintura; el perruquer esdevé una espècie d'arquitecte-urbanista de la cabellera, on aquesta ja és un volum escultòric, un tros de paper mil·limetrat...

A València, com en la resta del país, comptem amb bons locals de la «nova perruqueria». Exteriorment, de vegades, semblen més qualsevol bar o *pub* modern que un saló de

perruquer, i, quan penetres en el «recinte sagrat», tens la sensació que, d'un moment a un altre, et pots topar amb un mòbil de Sempere o la màquina de la Coca-Cola, encara que és més fàcil trobar-hi un cartell de Grace Jones o una fotografia de Carolina de Mònaco.

L'aparició de la revista *Formas*, en el món editorial peninsular i des del País Valencià, especialitzada en perruqueria i imatge, resulta un fet quasi insòlit, si en valorem el format de luxe, tipus *Vogue*, i que es manté amb el suport d'una firma de cosmètica italiana, amb un elevat nombre de subscriptors.

Formas ha estat un trampolí clau per al llançament dels nous perruquers valencians, de cara a l'exterior. Per a Josep Lozano, director d'art de *Formas*, home amb un gran *background* cultural, el moment de l'estilisme-perruqueria valenciana resulta esplèndid, estem entrant en uns «Golden Years»: «Comptem amb uns quants noms d'impacte pe-

Un pentinat de Josep Beso, de València

J. Seguí

ninsular, i el punt més significatiu és el *mogollón* de la gent jove, d'adolescents, que s'incorpora a la moderna perruqueria.»

Arran del primer aniversari de la revista *Formas*, es va muntar un d'aquests *shows*, amb el «pretext» de tallar alguns cabells en directe. Quatre firmes, quatre estils, diferents d'allò més entre elles, presentaren els *looks* respectius: des del *glamour* via Hollywood, passant per «una recreació del Japó actual, a través de la ràdio, fins al marquès de Sade, tot embolicat en cuir, cadenes i tota mena de parafernàlia sàdico-punk-masoquista».

Dins el *hit-parade* valenciana de la perruqueria més d'avantguarda destaquen els noms de Tono San Martín i Rechal's, homes amb molts anys de profes-

sió a l'esquena, i amb la satisfacció actual de pentinar la cantant d'un grup de música *pop*, juntament amb la senyora Amparo, del tercer, o la dona del president. En Rechal's podríem parlar d'un cert neoclassicisme amb dosis de *glamour*, la dona sofisticada, elegant, independent, femenina: el seu model perfecte seria una Catherine Deneuve. En Tono S. Martín comptem sempre amb la sorpresa, una *mise en scène* manierista, barroquitzant; podríem dir-ne allò d'aquella sèrie televisiva: *Audacia es el juego*. Sempre sorprenent: els seus models, de vegades, semblen heroïnes de Crepax, *Bond's girls* o Madame Butterfly de l'era psicodèlica.

Si us plau: *Haircut one hundred!*

